

Narodil som sa v kresťanskej rodine, ale kresťanstvo pre mňa neznamenal veľa. Ako dieťa ma občas vzali do kostola, ale nič ma tam neoslovilo. Práve naopak, nechápal som, čo sa tam deje a aký to má zmysel. Nebolo vidno, že by sa ľudia z kostola od iných niečím odlišovali. Bola to pre nich skôr povinnosť, preto som ich mal prinajmenšom za čudákov.

Náboženstvo bolo pre mňa čosi, čo do modernej doby nepatrí. Nevedel som, kto je to Boh, kto Ježiš Kristus a ani ma to nezaujímal. Nechcel som o tom nič počuť. Rozhodol som sa, že v Boha nebudem veriť. Súviselo to aj s ideológiou ateizmu, v tých časoch povinnou, a prezentovaním vedy ako odpovede na všetky životné otázky.

V škole som sa dobre učil a myslel som si, že si v živote vystačím s vlastnými silami. Vždy som sa snažil u ľudí dobre sa zapísať, a to väčšinou preto, lebo potom som si mohol dovoliť aj menšie priestupky bez následkov. Ale nerobil som si žiadne výčitky. Mal som veľa priateľov a bol som medzi nimi pre svoje schopnosti uznávaný. Počas štúdia na vysokej škole sa tieto priateľstvá, samozrejme, najlepšie utvrdzovali pri alkohole a podobných veciach. Vôbec som nerozmýšľal nad tým, ako žijem a čo robím. Jednoducho som to chcel robiť.

Počas základnej vojenskej služby som si začal uvedomovať, že môj život nesmeruje tam, kam by som chcel, že nevyužívam svoje schopnosti tak, ako by som mohol. To ma začalo znepokojsvať. V tom čase začali byť populárne rôzne psychotronické a okultné metódy. Dostal som sa k takejto literatúre a to vo mne vyvolalo vieru, že tu niečo ešte musí byť. Nejaká vyššia moc, ktorá nás ovláda a ktorá nám dáva silu a určité schopnosti. Ešte stále som odmietal Boha a ani som nechcel o ňom vedieť. Rozhodol som sa, že sa budem venovať Silvovej metóde, pretože sa mi zdala najpriateľnejšia pre moje chápanie.

Po vojne som nastúpil do zamestnania v Žiline a keďže som nechcel každý deň dochádzať, ubytoval som sa na internáte. Dostal som sa na izbu k jednému mladému mužovi. Keď som prišiel prvýkrát na izbu, on tam nebol, ale hneď som si všimol knihy na jeho policike – Bibliu a rôznu kresťanskú literatúru. To vo mne vyvolalo pochybnosti, ako s ním budem vychádzať. Predstavoval som si, že sa bude päťkrát denne modlievať a venovať sa neviemakým náboženským obradom. Ale keď sme sa stretli, mal som úplne iný dojem. Bol to celkom normálny mladík, vyzeral veselo a šťastne. Aj on si všimol moju "duchovnú" literatúru a hneď mi začal svedčiť o Bohu. Nie takým spôsobom, ako som si doteraz predstavoval, ale ako o milujúcom Otcovi, ktorý sa dobre stará o svoje deti. Bol som trochu prekvapený, ale Boha som ešte stále neprijal. Ale už som ho ani neodmietal. Občas som si požičal nejakú kresťanskú knihu a so záujmom som si ju prečítal. Najviac ma lákalo to, že na tomto človeku bolo niečo, čo som chcel aj ja – istota a radosť zo života. Začal som si tiež uvedomovať niečo, čo som si dovtedy ani nepripustil – skutočnosť, že som hriešny. A že s týmto hriechom sám nemôžem nič urobiť, len poprosiť Krista, ktorý za moje hriechy zomrel, aby ma od nich očistil.

V tom čase sa konala jedna evanjelizácia. Nikdy by ma nenapadlo ísť na takúto akciu. Teraz som však šiel a dokonca sám. Aj keď tam hovorili v podstate len to, čo som už vedel od svojho spolubývajúceho, zaujali ma svedectvá ľudí – ako Kristus zmenil ich životy. Keď na konci zaznela výzva, nech vystúpia tí, ktorí chcú prijať Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa, vystúpil som aj ja. Až som sa čudoval, ako som to mohol urobiť. Ale to už Boh pracoval na mne.

Naozaj začal postupne meniť môj život a ja som nikdy neľutoval svoje rozhodnutie. Zanechal som starý spôsob života, aj Silvovu metódu a rozhodol sa žiť pre Boha. Chvíľu mi síce trvalo, kým som sa zbavil všetkých starých zvykov, ale teraz viem, že sa už nikdy nechcem vrátiť späť. Boh naozaj zmenil môj život a umožnil mi využívať moje schopnosti na jeho dielo a jeho slávu. A navyše teraz viem, že ma čaká večný život v jeho kráľovstve so všetkými ľuďmi, ktorí takisto prijali zástupnú obeť Ježiša Krista a sú preto mojimi bratmi a sestrami.